ఆదివారం కథ

నిర్ణయం

-కె. శ్రీకాంత్

అందమైన రూపం బహుశా మనస్సుని తొందరగా మోసగిస్తుంది కాబోలు. బాహ్య రూపానికీ మనస్సుకీ సంబంధం ఉండివుంటే బావుండేది, ఎదుటి మనుషులు ఎలాంటివారో తొందరగా తెలిసేది. ఓ వ్యక్తిని అర్థం చేసుకోవడానికి ఎంతకాలం కావాలనేది నాకు ఇప్పటికీ అర్థంకాదు. బహుశా ఒక జీవితకాలం కూడా సరిపోదేమో!

సుధాకర్‌తో నా పరిచయం నాలుగేళ్ళది. నేను డిగ్రీ కంప్లీట్ చేసి ఓ ప్రయివేట్ ఆఫీసులో ఉద్యోగం చేస్తున్న రోజులు. అప్పట్లో పరిచయమయ్యాడు అతడు. అతడితో పరిచయం నాకింకా గుర్తే–నా స్నేహితురాలి ద్వారా పరిచయమయ్యేడు అతడు. అతడు పనిచేసే ఆఫీసు నా ఆఫీసు దగ్గరలోనే వుండటంతో ఎప్పుడన్నా బస్‌స్టాప్‌లో కనపడితే పలుకరించేవాడు. ఒట్టి పలుకరింపులవరకే ఉండిపోయింది మా పరిచయం చాలాకాలం.

ఆ రోజు ఆఫీసు నుంచి ఇంటికి వెళ్ళేటప్పుడు బస్‌స్టాండ్ వరకు రాగానే వర్షం మొదలైంది–బస్‌స్టాప్‌లో పూర్తిగా జనం నిండిపోయి వున్నారు. ఎక్కడా నిలబడేందుకు చోటుకూడా లేదు. "వర్షం తగ్గేదాకా హోటల్లో కూర్చుందాం రండి" అని అతడు ఆహ్వానించినప్పుడు వెళ్ళక తప్పింది కాదు. వర్షంవల్లే అతడితో హోటల్‌కి వెళ్ళాననటం సబబు కాదేమో, అతడితో మాట్లాడాలనే కోరిక నా మనస్సు మారుమూలల్లో వుండి వుంటుంది.

అదీ మొదలు మా పరిచయం.

చాలా చక్కగా మాట్లాడేవాడు. అందమైన రూపం, మృదువైన సంభాషణ, ఇతరులను నొప్పించని విధంగా సంభాషించేవాడు, ఇట్టే ఆకర్షించేయగలడు.

నా అభిప్రాయాలకీ, భావాలకీ అతడు సరిగ్గా సరిపోయాడు.

చాలా అభ్యుదయ భావాలు అతడివి. విశాల దృక్పథంతో మాట్లాడేవాడు. అది ఏ విషయమైనా కానివ్వండి–ఒక నిర్దిష్టమైన అభిప్రాయం వుండేది. తన సంభాషణలో ఏదయినా తప్పు దొర్లి అవతలి వాళ్ళు ఎత్తి చూపితే గౌరవంగా ఒప్పుకునేవాడు.

మా పరిచయం ప్రేమగా మారటానికి ఎంతోకాలం పట్టలేదు. అతడితో ఎఫైర్ కాదనటానికి నాకు ఎటువంటి కారణమూ కనపడలేదు. చక్కటి రూపం, మంచి హృదయం, అదీకాక నేను ఎటువంటి మగవాడిని ఊహించుకున్నానో సరిగ్గా అలా వున్నవాడు, ఇంతకంటే ఏ ఆడపిల్లయినా ఏం కోరుకుంటుంది.

ఓనాడు 'ఐ లవ్ యూ' అని అతడు ప్రపోజ్ చేసినప్పుడు రెండు రోజులు సమయం తీసుకున్నాను నా నిర్ణయం చెప్పేందుకు. చెప్పానుగా కాదనటానికి ఏ కారణమూ కనపడలేదు. అప్పటికి మా పరిచయం అయి ఆర్నెల్లు దాటింది. ఆర్నెల్లుగా గమనిస్తున్న దాన్ని, అతడిలో ఎటువంటి లోపమూ కనిపించలేదు–ఏ దురలవాట్లూ లేవు. ఎప్పుడన్నా సిగరెట్ తాగేవాడేమో–ఆ విషయమూ అతడే చెప్పాడు, నాతో ప్రపోజ్ చేసినప్పుడు–

"లవ్ ఎఫైర్ గురించి నాకో నిర్దిష్టమైన అభిప్రాయం ఉంది–ఇద్దరికీ ఓ అవగాహన ఉండాలని నేను అనుకుంటాను–పెళ్ళి చేసుకోబోయే ముందు ఇద్దరమూ తరువాత వచ్చే ఎటువంటి బర్డెన్స్ నయినా సహించేటట్టు ఉండాలి–అందుకు ఇద్దరి మధ్యా పూర్తి అవగాహన ఉండటం అవసరం– నా గురించి కొద్దిగా చెప్పుకోవాలి–మా తల్లిదండ్రులకి ఒక్కడే కొడుకుని–ఉద్యోగం మీకైతే తెలుసు. ఇక నా పర్సనల్ లైఫ్ ఏమీ లేదు...ఇంతకు ముందోసారి ఒకమ్మాయితో ప్రేమలో పడ్డాను. అది ఫెయిలయ్యింది...ఇదంతా ఎందుకు చెపుతున్నానంటే, ఏ విషయమైనా దాచడమంటే మిమ్మల్ని మోసగిస్తున్నట్టే లెక్క. ఇక అలవాట్లంటారా...ఎప్పుడన్నా అకేషనల్‌గా ఆల్కహాల్... అప్పుడప్పుడూ సిగరెట్...అవి అలవాటుగా మాత్రం లేవు, అలవాటుగా మారవు కూడా."

నాకనిపించింది "ఇంత నిజాయితీగా ఉండే మగవాళ్ళుంటారా" అని. అలా మొదలయింది మా ప్రేమ సంబంధం.

పెళ్ళి గురించి అతడే అడిగేవాడు. నాకు పెళ్ళి కావాల్సిన ఓ అక్క వుండటంతో అక్క పెళ్ళయిందాకా ఆగమని చెప్పినప్పుడు అతడు ఒప్పుకున్నాడు. అలా సంవత్సరం గడిచింది.

'A touch, a kiss, a whisper of love...' అంతే! ఎప్పుడూ హద్దులు దాటలేదు. అలా కొంతకాలం గడిచింది. నాకు మాత్రం అప్పుడప్పుడూ అనిపించేది– ఏదో ఇన్‌ఫీరియారిటీ కాంప్లెక్స్ ఆక్రమించుకునేది. నేను అందగత్తెని కానని నాకు తెలుసు– మామూలుగా ఉండేదాన్ని. నల్లటి రంగు నా చర్మానిది–అతడా పాల తెలుపు. అతడి పక్కన నడుస్తున్నప్పుడల్లా అప్పుడప్పుడూ అదో విధమైన ఇన్‌ఫీరియర్ భావం కలిగేది–'నేను అతడికి తగినదాన్ని కాదేమోనని'. నాలో ఏం చూసి అతడు ప్రేమిస్తున్నాడనే సందేహం కలిగేది– అదే అడిగేదాన్ని–

"నేనొకటి అడుగుతాను నిజం చెప్తావూ?"

"నీ దగ్గర నేనేనాడయినా అబద్ధం చెప్పానా...అడుగు–" అనేవాడు.

"నాలో ఏం చూసి ప్రేమిస్తున్నావు..? నేనా అందమైనదాన్ని కాదు..నీదా చక్కని రూపం..నాకంటే అందంగా ఉండే ఆడపిల్లలు చాలా మంది ఉన్నారు...అలాంటప్పుడు నన్నే..."

అతడు నవ్వేవాడు నవ్వి చెప్పేవాడు.

"ఏం చూసి ప్రేమిస్తున్నానా? ఏమని చెప్పను? ఏమో నాకే తెలీదు...నీ రూపమో, నీ మనస్తత్వమో... లేక అన్నీనో...కానీ నిన్ను మనస్ఫూర్తిగా ప్రేమిస్తున్నాను–"

ఓ నమ్మకం! విడదీయలేని నమ్మకం అతడిపై పేరుకుపోయింది.

అప్పటిదాకా లేని భౌతిక సంబంధం కూడా ఏర్పడింది. నన్ను నేను పెళ్ళికాక ముందు అతడికి అర్పించుకుని ఏదో తప్పు చేసానని అనుకోవటం లేదు. తప్పని కూడా అనిపించలేదు. అతడు అలా మోసం చేసాడనీ అనుకోలేదు. భౌతిక సంబంధాన్ని నేను కోరుకునేదాన్ని. నేను అబద్ధం చెప్పి నన్ను నేను వంచించుకోలేను. అతడితో శారీరక సంబంధాన్ని, అది ఉన్నంతకాలమూ ఎంజాయ్ చేసాను. ఏ గొడవలూ ఇద్దరి మధ్యా అక్కడ తలెత్తలేదు. వివాదం అంతా వ్యక్తిత్వాల దగ్గర ప్రారంభమయింది.

నేను చిన్నప్పట్నుంచి చాలా ఆత్మాభిమానంతో పెరిగినదాన్ని. సాహిత్యంపై విపరీతమైన అభిమానం వుండటంతో మంచి సాహిత్యాన్ని విపరీతంగా చదివేను. సాహిత్యాన్ని చదువుకోనంత వరకూ నాకు ఒక నిర్దిష్టమైన వ్యక్తిత్వం ఉండేది కాదు. ఇప్పుడు వెనుదిరిగి చూసుకుంటే సాహిత్యం నాకు ఏమిచ్చిందీ అర్థమవుతోంది. ఏ ఒక్క మంచి పుస్తకాన్నీ వదిలిపెట్టేదాన్ని కాను. అన్నీ చదువుకున్నా వివాహంపై ఉండే తీయని కలలూ ఉండేవి. ప్రతి స్త్రీ ఎంతగా చదువుకున్నా, ఎంతగా ఎదిగినా వివాహం పట్ల లేదా ఆడామగా మధ్య వుండే ఒక సంపూర్ణ సంబంధం పట్లగల స్త్రీత్వ స్వభావమూ, మధురమైన ఊహలూ పోవేమో–

అతడూ అటువంటి వ్యక్తిత్వం కలవాడే. అతడికి కట్నాలన్నా, స్త్రీలపై జరిగే అత్యాచారాలన్నా బొత్తిగా నచ్చేవి కావు. స్త్రీలపై గౌరవమైన అభిప్రాయం ఉండేది. అసలు గొడవ ఎక్కడ ప్రారంభమయిందంటే... చిన్న విషయమే...మీకు పెద్దగా అనిపించక పోవచ్చు...చెపుతాను–

"మన పెళ్ళయ్యాక నువ్వు ఉద్యోగం మానివెయ్యాలి" చెప్పాడో రోజు. ఎందుకో నాకర్థం కాలేదు. "ఎందుకూ–?" అడిగాను.

"పెళ్ళయ్యాక నువ్వు ఇంట్లో ఉంటేనే బావుంటుంది–నేను ఆఫీసు నుంచి ఇంటికి వచ్చేసరికి నన్ను సేద తీర్చేవాళ్ళుంటే నాకిష్టం–నువ్వూ ఉద్యోగం చేస్తే, అలసిపోయి ఎప్పటికో ఇళ్ళకు వస్తాం–ఉండవలసిన అనుభూతిని కోల్పోతామేమో..." అన్నాడు.

"అదేం సుధా (సుధాకర్‌ని ముద్దుగా అలా పిలిచేదాన్ని) అలా అంటావు–ఎంత మంది ఉద్యోగాలు చేస్తున్న భార్యా భర్తలు సుఖంగా వుండటం లేదు–"

"సుఖంగా ఉండటం లేదని కాదు–నా అభిప్రాయం అది...నీకంగీకారం కదా–"

"అంగీకారం సంగతి అటుంచు...మనిద్దరమూ ఉద్యోగాలు చేస్తూ అనుభూతిని ఎందుకు కోల్పోతాం–నువ్వు అల్లా ఎందుకు అనుకుంటున్నావు..." అడిగేను. అతడితో ఏదయినా విషయంపై సంవాదం సాగించటం నాకు సరదాగా ఉండేది.

"చూడు...మా అమ్మా నాన్నల మనస్తత్వాలూ తెలుసుకోవాలిగా...మన పెళ్ళికి వాళ్ళకి ఎటువంటి అభ్యంతరమూ లేదు–ఒప్పించాను కూడా...కానీ వాళ్ళు ఉద్యోగం చేసే అమ్మాయి కంటే ఇంటిపట్టునుండే అమ్మాయిని ఇష్టపడతారు...ఇంతకాలం వాళ్ళే కష్టపడ్డారు...నా పెళ్ళయ్యాక కూడా వాళ్ళనే కష్టపెట్టడం, నా పెళ్ళయ్యాక కూడా అమ్మనే వంట పనులూ ఇంటి పనులూ చూసుకోమనడం...మనమిద్దరమూ ఉద్యోగాలు చేస్తూ వాళ్ళని సుఖపెట్టలేము. నువ్వు ఉద్యోగం చేస్తూ అన్ని ఇంటిపనులూ చూసుకోలేవు..." అన్నాడు.

అతడి వాదనలోనూ నిజముంది కానీ అడిగాను–

"సుధా...మా నాన్న నానా అప్పులూ చేసి అక్క పెళ్ళి జరిపించాడు...నాన్నకు వచ్చే పెన్షను అక్క పెళ్ళి అప్పు తీర్చడానికే సరిపోతుంది...ఇక వాళ్ళేం తింటారు? నా జీతం లోంచి వాళ్ళనీ పోషించడం ఎంత కష్టమో నీకు తెలియంది కాదు–నేనూ ఉద్యోగం చేస్తుంటే వాళ్ళకు సహాయం అందిస్తున్నట్టు వుంటుంది–" అన్నాను.

ఆ వివాదం సామరస్యంగా చర్చించుకుంటే పరిష్కార మయ్యేదేమో! కానీ అతడు చప్పున మాట జారాడు. ఉన్నట్టుండి అతడికి అంత కోపం ఎందుకు వచ్చిందో అర్థం కాలేదు. కోపంగా అడిగాడు "అయితే ఉద్యోగం మానివేయనంటావు" అతడు కాస్త దురుసుగా అడిగేసరికి నాకు బాధగా అనిపించింది. నేనూ కాస్త కోపంగా అన్నాను–

"అర్థం చేసుకో సుధా...చిన్న పిల్లవాడిలా కోపంగా మాట్లాడతావే..."

"నేను చిన్నపిల్లవాడిలా మాట్లాడటం లేదు...నువ్వర్థం చేసుకోలేదా...? అర్థం చేసుకున్నాను కాబట్టే ఇంట్లో ఇష్టం లేకపోయినా మన పెళ్ళికి ఒప్పించాను. అర్థం చేసుకున్నాను కాబట్టే కానీ కట్నం లేకుండా పెళ్ళి చేసుకోవడానికి సిద్ధపడ్డాను–"

సరిగ్గా ఇక్కడే గొడవ పెద్దదయింది. అతడి మాటల్లో సుపీరియారిటీ నన్ను హర్ట్ చేసింది.

"అదేమిటి అలా మాట్లాడతావు...నన్ను ఇష్టపడి పెళ్ళిచేసుకుంటున్నావు కానీ ఏదో జాలిపడి పెళ్ళిచేసుకోవడం లేదుగా... కానీ కట్నం లేకుండా పెళ్ళిచేసుకుంటున్నానని అంటున్నావు...నా మీద జాలిపడా... నన్ను ప్రేమించా? అలా మాట్లాడటం తప్పు సుధా..."

"తప్పా...ఏమిటి తప్పు? నిన్ను కట్నం లేకుండా పెళ్ళి చేసుకోవడం తప్పా? అన్నిటికీ ఒప్పుకుని నిన్ను పెళ్ళి చేసుకోవడానికి సిద్ధపడితే అడ్డంకులు వేస్తుంది నువ్వు కదూ–"

"మళ్ళీ అదే మాట...! సుధా నువ్వు నన్ను ఇష్టపడి పెళ్ళి చేసుకుంటున్నావు కానీ జాలిపడి కాదు–మాటల్లో ఆ సుపీరియారిటీ వద్దు–" అన్నాను.

"నా మాటల్లో నీకు సుపీరియారిటీ కనపడుతుందా–నేను తప్పుగా మాట్లాడుతున్నానా...నిజమే నాదే తప్పులే...ఎంతోమందిని కాదని నిన్ను పెళ్ళి చేసుకోవడానికి సిద్ధపడటం, ఎంతో మంది అందమైన వాళ్ళని కాదనుకుని నిన్ను కావాలనుకోవడం...నాదే తప్పు..." విసురుగా అన్నాడు.

మనుషుల మానసిక స్వభావం ఎలాం... విషయంలో బయటపడుతుంది!

అతడు నా శారీరక అందవిహీనతన... ఎత్తిచూపుతున్నాడని అర్థం అయింది

"సుధా...నువ్వు నన్ను వేలెత్తి చూపుత... న్నావా...ఇన్నాళ్ళుగా కనపడని నా ఆకార... ఇప్పుడు గుర్తుకు వచ్చిందా...అసలు ప్రపో... చేసింది నువ్వు కదూ–"

"అవును ఇప్పుడే అర్థమవుతుంది... ముఖమే కాదు నీ మనస్సూ నలుపే... ఎప్పుడు నెగిటివ్‌గా ఆలోచిస్తుంది..."

ఇన్నాళ్ళుగా పదిలంగా పెంచుకున్న కల... మేడ ఒక్కసారిగా కూలిపోయింది. ... కళ్ళమ్మట నీళ్ళు. "ఇన్నాళ్ళూ నువ్వు అను... భవించింది నన్నా? నా రంగునా?"

అడిగేను అతడు ఏదో చెప్పబోయాడు. ... తిరిగి చెప్పాను–

ఏం చెప్పక...పెళ్ళికి ముందే బయల్ప... మంచిపనిచేసావు...లేకపోతే తరువాత సం... త్సరాల తరువాత మానసిక హింస అను... వించేదాన్ని...నే వెళుతున్నాను...నే మోసపో... యాను...నీతో ఫిజికల్ రిలేషన్ పెట్టుకు... నువ్వు నన్ను పెళ్ళి చేసుకోనందుకు కాదు... ఒక వ్యక్తిత్వంతో నమ్మించి మరో వ్య... త్వంతో బయటపడినందుకు...నీకర్థం కాదు... శారీరకంగా చేసే మోసంకన్నా మానసికం... మోసం చేయటం ఎంత హీనమయిందో... ... ఎప్పుడూ కలవకు..." కన్నీళ్ళని ఉగ్గబట్టుకు... వచ్చేసాను.

ఎంత ఆపుకుందామన్నా కొన్ని రోజుల... దుఃఖం ఆగలేదు. కొంత స్తిమిత పడ్డాక నాక... నేను ధైర్యం చెప్పుకున్నాను. మాటలు ఎంత... లోతుగా హర్ట్ చేస్తాయి. అతడి మాటలు ఇ... టికీ గుచ్చుకుంటూనే వున్నాయి. ఒకడిత... శారీరక సంబంధం పెట్టుకుని విడిపోవడ... చెడిపోవడం అంటారు కొందరు–అందుక... దుఃఖించడం లేదని నాకు తెలిసింది. ... దుఃఖమంతా ఒక వ్యక్తిత్వంతో ఎంతగ... అతడు నమ్మించాడు ఎంతగా నన్ను గాయ... చేసాడనేదే–మా పెళ్ళి ఆగిపోవడం చుట్టు... పక్కల వాళ్ళకి ఎంత సంచలన విషయ... అయిందో నాకు తెలుసు. ఎందుకంటే... నాలుగేళ్ళు కలసి స్వేచ్ఛగా తిరిగి విడిపో... టమనేది వాళ్ళ దృష్టిలో చెడిపోవటమేమో–... అది చెడిపోయింది' అని అనుకోవటమూ న... చెవిన పడకపోలేదు. నాకు అందుకు బా... లేదు. ఉద్యోగం చేసుకుంటున్నాను, తల్లిదం... డ్రులను పోషించుకుంటున్నాను–ఆడపిల్ల... పెళ్ళికంటే ముఖ్యమైన పనులు కొన్ను... టాయనీ తెలిసింది–అందులో ముఖ్యంగా... వ్యక్తిత్వపరంగా ఎక్కడా రాజీపడకపోవటం... అందుకు నేను సంతోషంగా ఉన్నాను.

సన్నిహితులు కొంత మంది మాత్రం నేను... చేసింది తప్పంటారు.

అతడితో పెళ్ళికి ఒప్పుకుని ఉండవలసిం... అంటారు.

వ్యక్తిత్వాన్నీ, ఆత్మాభిమానాన్ని... చంపుకుని అతడన్న మాటలని అన... ట్టుగా మరచిపోయి పెళ్ళికి ఒప్పుకు... వుండివుంటే పరిస్థితి ఎలా వుండేదో–... నాకు తృప్తినిచ్చే వ్యక్తిత్వం ముఖ్యమా... దానిని చంపుకుని పెళ్ళికి సిద్ధ... డటం ముఖ్యమా? అతడన్న మాటల... పెళ్ళి అయిన తర్వాత ఎదుర... కావని నమ్మకం ఏమిటి–వ్యక్తిత్వ... ముఖ్యం కనుక పెళ్ళికి ఒప్పుకోలేదు... నా నిర్ణయం తప్పనీ నాకనిపిం... లేదు.